

Antal Zsombor csíki jégkorongozók több generációját készítette fel

Jégkorongozni tanított és nevelt

Csíki gyermekként sajátította el a jégkorongozás alapjait, játékos pályafutása után edző lett, aki az évek során csíki jégkorongozók több generációját nevelte, készítette fel. Antal Zsombor mindig is a gyermekekkel szeretett dolgozni, azt mondta, volt tanítványainak elismerése, szeretete jelenti a legnagyobb elégtételt számára.

Csíkszeredai családban született 1943-ban Antal Zsombor, akinek nagypapja, Antal Áron, a gimnázium egykori tanára volt. A család a második világháború végén elmenekült, de visszatértek. „Mint minden csíkszeredai gyermek, először a sível ismerkedtem meg. Ott volt a Nagymart-domboldal, Somlyó, mindenki síezett, azzal az egy bakancsral, ami volt, hol sílécet kötöttünk rá, hol korcsolyát. A korcsolyázás elég hamar megfogott, nagyobb hatással volt rám, de szinte mindenki megpróbálta ezt a két sportot. Lakásunkhoz közel volt a mező, a patak kiöntött, megfagyott, egész télen volt jégfelület, ott gyülekeztünk. Észrevétlenül kezdtek szervezni a csapatokat, így az akkori hagyományos Lendület, Termés csapatoknak is volt utánpótlása. Akik jobban mozogtak, azokat megfigyelték, odahívták. Kiemelném Gecse István sportvezető nevét, akinek a város sokat köszönhet, nemcsak a jégkorongban, hanem más sportágak kapcsán is – a röplabdát ő honosította meg, az ő érdeme, hogy magas szintre jutott ez a sportág. A hokicsapatot is ő irányította, amiből az ötvenes évek végére kialakult az országos bajnok Lendület, a város első csapata. Mindig csak a nagyok edzése után mehettünk a jégre, de ha kicsit lágyabb volt a jég, nem állhattunk rá, hogy ne romoljon tovább” – emlékezett.

Bukarestben folytatta

Mint elmesélte, érettségijük előtt, 1960-ban megjelent a városban Mihai Flamaropol, a román hoki mindenese, aki összehívta a szülőket, és próbálta meggyőzni őket, hogy küldjék a fiatal jégkorongozókat Bukarestbe, mert ott van felkészülési, tanulási lehetőség, jók a körülmények. „Már akkor a kolozsvári hokicsapat illetékesével is egyezkedtünk, mert ott is voltak előtűnk levő generációk Csíkból, de Flamaropol ajánlata jobbnak tűnt. Bukarestben megalakult a Știința (Tudomány) nevű csapat, jól fogadtak, a játékosok zöme a testnevelési főiskolára ment. Ferencz János volt az idősebb, ő irányított minket, 1960-ban velem együtt Janovits Endre, Rigó István, ifj. Vákár Lajos is ott folytatta, következő évben jött Vákár Tamás és Daradics András. Hazai viszonylatban jó csapat alakult ki, a harmadik helyekért a bronzéremért játszottunk nagy mér-

közéseket a kolozsváriakkal. Ott játszott Ion Țiriac is, akivel csapattársak voltunk egy évig, utána döntenie kellett a hoki és a tenisz között. Ezekből a játékosokból többen bekerültek a válogatottba, mint Ferencz János, Janovits Endre, Fogarassy Zoltán, én csak tartalék voltam, mert nagyon erős generáció volt akkor, jó játékosok voltak Kolozsváron is” – elevenítette fel.

Antal Zsombor játékoskarrierje a válogatott egy lengyelországi tornáján vett előre nem látott fordulatot, amikor eltörték a bokáját egy mérkőzésen. 1964-ben hazajött, 1968-ig még játszott itthon, aztán maradt a gimnáziumban a testnevelés tanításnál.

Pályák a semmiből

A gimnáziumban lelkesen hokizó gyermekekből verbuvált csapatot, és mivel nem volt, ahol edzeni, eldöntötte, hogy pályát hoznak létre maguknak. „A gimnázium udvarán egy elhanyagolt, kicsi terepből a csapattal és a szülőlkkel összefogva megcsináltuk a pályát palánkkal együtt. Rákosi Zoltán mérnök segítette, a zsögödi bányától kisebb vasúti síneket használhattunk fel” – említette. De aztán más helyet kellett keresni, mert a gimnázium vízellátását veszélyeztette a pályához szükséges víz. Így a városi futballpálya közelében, a mostani salakos tenispályák helyén készült egy új jégpálya, mivel a közelben folyt a patak. Az iskola asztalosa készítette a palánkokat. „Egy adott pillanatban, amikor a műjégpályát építették, nem volt a nagy csapatnak ahol edzeni, ők is odajöttek, bajnoki mérkőzéseket is rendeztek ott, lelátó is volt” – elevenítette fel. Közben a jégkorong mellett szertornát, illetve kézilabdát is tanított a lányoknak, akik a tartományi versenyeken jól szerepeltek.

Az utánpótlás

Az általa összeállított jégkorongcsapattal nyerték meg először az ifjúsági bajnokságot, a Reménységek tornáját Bukarestben. Attól kezdve rendszeresen fejlődött az utánpótlás, és minden korosztály képviselve volt, 1968-ban megalakult a sportiskola, 1970-re megépült a műjégpálya is. „Sok generáció következett egymás után, az utolsó játékosok, akikkel dolgoztam, az 1984-85-ben születettek, most még közülük játszanak felnőtt csapatokban. A legelső generációban

FOTÓ: PINTI ATTILA

Antal Zsombor edzőként évtizedekig nevelte a csíki jégkorong-utánpótlást

volt Miklós Tibor, aki meghatározó egyénisége volt a nagy csapatnak, válogatottnak, illetve a Nagy testvérek. Mindig voltak tehetséges játékosok, egy kis segítséggel, irányítással érvényesültek. A sporttól kaptak egy olyan tartást, ami hozzásegítette őket, hogy az életben is megtalálják a helyüket. Öten voltunk hoki szakosok

„Mindig voltak tehetséges játékosok, egy kis segítséggel, irányítással érvényesültek is.”

a sportiskolánál. Mindenkinek volt egy nagyobb csapata, amikor kinőttek ebből a korosztályból, kezdte előlről. Ez jól működött, ritkán veszítettünk bajnokságot, a bukarestiek mellett néha a galaciak szorongattak meg” – magyarázta. 1973-tól a csíkszeredai felnőtt csapatot is irányította három évig, de mint mondta, nem volt az ő világa. „Én a gyerekekkel tudtam jól dolgozni, jól bánni, a felnőtteknél nem minden megnyilvánulást fogadtam el. A közönség úgynevezett szeretete, ami abban mutatkozott meg, hogy „Gyere, fizetek egy féldecit!”, nagy megtisztetés volt a szurkolónak, hogy a jó hokistával ihatott egyet. De a hokistának?” – tette fel a kérdést.

Sok visszaélés volt

Szakmai fejlődésre kevés lehetőség volt abban az időben, magyarországi, csehszlovákiai tornákon való részvételek

alkalmával tudtak az edzők tanulni, anyagot összegyűjteni. „A válogatottak gerincét csíkiak adták, de alig volt csíki edző az ifjúsági válogatottaknál. Ez rengeteg bosszúságot okozott, én is öt évig csináltam, de borzasztó volt végignézni a visszaéléseket, ami a pénz vagy a felszerelés kapcsán végbement. Minden világbajnokságon a csapatok kaptak 20-21 hokibotot, de nem engedték, hogy odaadjuk a gyermekeknek. Még a buszról le sem szálltunk, a botok össze voltak kötve, később mentünk ki Magyarországra egy tornára, és a magyar gyerekeknek ott volt a kezükben a bot – egyből vitték oda eladni. Ez történt a korcsolyákkal, mindennel” – emlékezett. Tanítványai közül nem csak edzők, játékosok is kikerültek, mert voltak, akiket erre a pályára irányított. „Különösen büszke vagyok arra, hogy Nagy Attila játékosvezető – aki gyermekkorában járt ide edzőtáborokba, és akit a játékosvezetői pálya felé irányítottam – ott van a jégkorong-világbajnokságokon, a magyar válogatott csapatvezetője, osztrák és holland bajnokságban vezet mérkőzéseket” – mondta el.

Amerikai tapasztalatok

Antal Zsombor több mint tíz éve rendszeresen sok időt tölt az Amerikai Egyesült Államokban, mivel fia és lánya is ott él, és két unokája ott jégkorongozik. Így közelről követhette az ottani utánpótlás-nevelés módszereit, látta a különbségeket. „Mindig mondjuk, hogy mennyivel jobbak, jobban korcsolyáznak a külföldiek, de őket erre külön szakember tanítja, aki csak korcsolyázik. Az el-

ső perctől kapusedző dolgozik a kapusokkal, egyéni edzések is vannak. Ezek akkora különbségek, hogy itt fel sem tudjuk fogni – az edző később nem azzal kell töltse az idejét, hogy javíttasson ezt vagy azt. Amerikában rengeteg jégpálya van, mindegyik magánvállalkozás, egy tető alatt legalább négy pálya – ebből egy, ahol elfér 500 néző, a többieknél nincs nézőtér. Mindenért fizetni kell – felszerelést, jégidőt – szerződés alapján. 150 korosztályos csapat van abban a ligában, ahol a kisebbik unokám játszik. Sok hagyományos tornán vesznek részt, minden szezon végén válogatót tartanak, 15 játékos van egy korosztályos csapat keretében – két kapus, három csatársor, két háttvédsor. Egy csapatnak négy edzője van – mi 35-40 gyermekkel dolgoztunk, akik közül az első tíz jól hokizott, az utolsó tíz pedig tanult korcsolyázni” – magyarázta. Antal Zsombor egy 400 darabos koronggyűjteménnyel is rendelkezik, amit az évek során gyűjtött össze, unokái jelenleg is gyűjtik neki ezeket. Szívesen emlékszik a bajnoki címekre, a jó csapatokra, játékosokra, akikkel dolgozott, és örül, amikor volt tanítványai, akik közül többen külföldi csapatokban is szerepeltek, hazajönnek, meglátogatják, elbeszélgetnek. „Ezek mind olyan visszajelzések, hogy értékelték azt a munkát, nevelést, amit kaptak. Volt tanítványaim elismerése, szeretete jelzi azt, hogy nem hiába dolgoztam, az ő sikereik a sportban és az életben a legnagyobb elégtételt jelentik egy pedagógus számára” – zárta a beszélgetést.